

Jak to bylo na „mílích“ aneb postřehy amatéra – EPIZODA III

Bylo zvláštní pozorovat tu spoustu cyklistů, jak zápasí se svým kolem a já se jen s batohem přes rameno ležérně přesouvám z místa na místo. Překládka je vždy zajímavá. Cca 100 kol se z vlaku přemístí do dodávek, vleků nebo nákladáku. Během cca 2 hodin se vše přesune do místa startu, kde se vše zase vyloží. Začíná vybalování a chystání na start.

Samotnému startu předchází ještě registrace a předstartovní rozprava s ředitelem závodu. Letos byl start posunut o hodinu. Právě o tu hodinu, o kterou jsme, pro mě nepochopitelně, vyráželi z Prahy později. Ale čas, a už vůbec ne nějaká hodina, tady nehraje roli.

Konečně start.

Nikomu ani nevadilo, že starostovi Nové Sedlice selhala startovací pistole, a tak až třetí zmáčknutí kohoutku startovací pistole uvedlo v pohyb masu 160 lidí.

V naší kategorii bylo celkem 6 startujících. Přece jen je to něco jiného než běžecké závody. Tady víte, že jste se vydal odněkud někam a vše další je v ruce matky přírody a osudu. Žádní blízci, žádné zabezpečení, žádné jistoty, jen trasa vámi zvolená. Trasa, kterou jste nikdy nešli a jak jsem zjistil, nešel ji ani nikdo přede mnou. Je zvláštní vzpomínat, co se člověku honí po startu hlavou. Jedno vím určitě. Přejete si, aby všichni cyklisté již byli pryč. Díky nim si uvědomujete tvrdou realitu a to, že to opravdu bude trvat dlouho.

Na startu bylo vidět rozdíly ve výbavách odrážející se od zkušeností, které jednotliví závodníci v naší kategorii měli. Kluci ultra maratonci s jasnou představou a minimalistickým zatížením, dva cyklisté s již menší představou, ale zkušenostmi z předchozích ročníků, zapálený a nadšený klučina, kterého baví běhání (běhá již dva roky a má za sebou i nějaký ten maratón) s cílem zaběhnout si a užít si závod a nakonec poslední startující s výbavou turistů, s velkým, a zřejmě těžkým, batohem a v dost nevhodné obuvi. Tak nějak bych nás rozvrstvil. My však již vyběhli, tak pojdte nahlédnout do pocitů amatéra, který to chtěl zkusit.

I když moje předsevzetí bylo nenechat se strhnout hned od startu během, po pár metrech jsem běžel taky. Ono, pokud je Vás víc, tak to tak nějak líp ubíhá a snad i baví. První den závodu tělo zjišťuje, že je něco jinak, a tak samo automaticky přechází do závodního režimu. Zbavuje se všeho, co jej tíží, a tak se stalo, že asi po 5 km jsem musel vyhledat místo, kde se všeho nepotřebného z mých útrob musím zbavit. Než jsem vše, co s tím náleželo, vykonal, byl jsem z naší kategorie poslední, neboť mě předešel i ten, co jen šel. Tady je krásně vidět, jaké tempo je nasazeno a jak si všichni uvědomují, na jakou trať se vydali.